

Arrest

nr. 100 312 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S DEMEERSSEMAN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 22 maart 1984 in de Georgische stad Oni.

Op 29 september 2003 huwde u op traditionele wijze met L.D..

Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen verband houden met die van uw schoonvader, G.D.. Sinds 2006 werd hij geregeld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Rustavi ondervraagd met betrekking tot zijn politieke activiteiten. Tot 2005 of 2006 was hij namelijk lid van de Revival Party.

Omwillen hiervan en omwillen van zijn beroepsactiviteiten, samen met uw partner baatte hij tot 2006 een autohandel uit in Rusland, werd hij ervan verdacht een spion te zijn voor de Russische autoriteiten. In september of oktober 2010 vond in Georgië een speciale operatie plaats, Enveri genaamd. Na afloop van deze operatie werd uw schoonvader andermaal ondervraagd door een medewerker van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Rustavi. Ditmaal werd geëist dat hij een geldsom van 50 000 dollar zou betalen, zo niet zou hij beschuldigd worden van landverraad. Na zijn vrijlating ging uw schoonvader onmiddellijk onderduiken. Hij was immers niet van plan de geldsom te betalen omdat hij ervan overtuigd was dat de autoriteiten hem ook na het betalen ervan zouden blijven lastigvallen. Korte tijd later, meer bepaald op 15 november 2010, kreeg u zelf ook problemen. Die nacht vielen 2 medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken uw huis binnen. Ze dwongen u, uw partner en dochter om zich aan te kleden en brachten jullie naar het kerkhof van Rustavi. Daar werden jullie gedurende ongeveer 2u ondervraagd omdat ze uw schoonvader niet konden vinden. Uw partner beloofde dat hij in de plaats van zijn vader het gevraagde bedrag zou proberen te verzamelen op voorwaarde dat u en jullie dochter naar een veilige plaats werden gebracht. Hierop werden jullie overgebracht naar het gebouw van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Rustavi, waar jullie in een kelder vastgehouden werden. Het was er erg koud, waardoor uw dochter ernstig ziek werd. U vroeg uw belagers om uw dochter naar de polikliniek te brengen of u op zijn minst uw partner te laten bellen. U mocht uiteindelijk uw partner opbellen en vertelde hem wat er aan de hand was. De volgende ochtend kwam uw partner met de helft van het geld, namelijk 25 000 dollar. Nadat zowel u als uw partner een schriftelijke bekentenis had ondertekend, waarin jullie toegaven dat uw schoonvader een spion was en jullie hem geholpen hadden, mochten jullie vertrekken. Zelf ging u met uw dochtertje onmiddellijk naar het ziekenhuis, waar ze werd opgenomen. Uw partner ging nog diezelfde dag onderduiken aangezien hij niet van plan was het resterende geld te betalen. Met de hulp van de toenmalige vriend van uw zus slaagde u erin om samen met uw dochter uit het ziekenhuis te ontsnappen. Hij bracht uw moeder en uw zus vervolgens naar familieleden in Chasjuri, waar ze tot op vandaag verblijven. Zelf werd u door een vriend van uw schoonvader naar Batumi gebracht, waar u twee dagen verbleef. U verliet Georgië uiteindelijk op 19 november 2010. Vanuit Batumi werd u met een vrachtboot naar Oekraïne overgebracht. Daar verbleef u enkele dagen in het huis van een kennis omdat de kans bestond dat uw partner u er zou komen vervoegen. Toen dit niet gebeurde, zette u uw uitreis verder. Vanuit Oekraïne reisde u illegaal naar Polen, verborgen in een vrachtwagen. Daar stapte u over in een wagen, die u naar België bracht. U bereikte België op 28 of 29 november 2010. Een tiental dagen later, op 9 december 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw autoriteiten omdat uw (ex-)schoonvader ervan verdacht werd een Russisch spion te zijn. Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging of een actueel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Zo moet worden vastgesteld dat u weinig interesse betoonde in het lot van uw (ex-)schoonfamilie na uw aankomst in België, niettemin uw (ex-)partner en (ex-)schoonvader de oorzaak van uw problemen waren (CGVS 1, p. 4-5).

Uw laatste contact met uw (ex-)partner dateert van februari 2011, toen uw (ex-)partner u vanuit Georgië opbelde (CGVS 1, p. 6).

Nadien had u geen contact meer met hem en heeft u zelf ook geen moeite meer gedaan om hem te contacteren of informatie in te winnen over zijn situatie (CGVS 2, p. 4 en 10).

U voerde wel aan dat u niet weet waar uw (ex-)partner is en u niet weet hoe u hem zou kunnen contacteren (CGVS 2, p. 4 en 10).

Dit neemt echter niet weg dat u zelfs niet geprobeerd heeft om onrechtstreeks informatie over hem en zijn situatie in te winnen (CGVS 2, p. 10) en u zich louter beperkt tot vermoedens.

Zo vermoedt u dat hij niet meer in Georgië is omdat hij anders contact zou opgenomen hebben met uw vader aangezien hij een goede band had met uw vader (CGVS 2, p. 4 en 10).

U liet ook na bij uw (ex-)schoonmoeder te informeren omdat u er vanuit gaat dat uw (ex-)partner geen contact met haar heeft opgenomen omdat hij ook met uw vader geen contact opnam (CGVS 2, p. 10).

U wierp in dit verband wel op dat u niet weet hoe u uw (ex-)schoonmoeder moet contacteren en uw moeder geen contact heeft met haar (CGVS 2, p. 4).

it neemt echter niet weg dat u wel weet waar uw (ex-)schoonmoeder woont (CGVS 2, p. 4) en u bijvoorbeeld via iemand anders in Georgië had kunnen proberen naar de situatie van uw (ex-)partner en (ex-)schoonvader te informeren. Bijgevolg had u ook geen idee of uw (ex-)schoonmoeder na uw vertrek nog problemen zou hebben gekend omwille van haar man en zoon (CGVS 2, p. 10).

Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst wat meer interesse aan de dag zou hebben gelegd wat betreft het lot van uw (ex)partner en (ex-)schoonvader omwille van wie u per slot van rekening problemen kreeg.

Hun huidige situatie is zodoende immers van groot belang in het kader van uw persoonlijke vrees.

Verder kon u geen enkel element aanreiken waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Georgië nog iets te vrezen heeft.

Zo maakte u wel melding van het feit dat eind 2011, u weet niet precies wanneer (CGVS 1, p. 16), een van beide appartementen van de familieleden waar uw moeder en dochter verblijven, afbrandde (CGVS 1, p. 15).

U beschikt echter over geen enkele aanwijzing dat deze brand verband houdt met de door u aangehaalde problemen.

U wierp wel op dat u zeker wist dat de autoriteiten dit appartement met opzet in brand staken (CGVS 1, p. 15). U kon evenwel niet aannemelijk maken hoe zij achterhaald zouden hebben dat uw moeder en dochter daar verblijven. U argumenteerde wel dat ze de politie zijn en zij dat kunnen uitzoeken (CGVS 1, p. 16).

Dit is echter een ongefundeerde bewering, die bovendien weinig kan overtuigen gelet op het feit dat uw vader en zus nog steeds op uw registratieadres wonen (CGVS 1, p. 17 en Verklaring DVZ nr. 13), maar tot op vandaag geen problemen gekend zouden hebben (CGVS 1, p. 15 – CGVS 2, p. 5 en 8).

In ditzelfde verband dient er tevens op gewezen te worden dat de problemen van uw schoonvader aan de basis van de problemen van u en uw man liggen.

De problemen die uw schoonvader kende met de autoriteiten waren ingegeven door twee redenen, enerzijds zijn lidmaatschap van de partij van Aslan Abashidze (CGVS 1, p. 4 – CGVS 2, p. 5), anderzijds het feit dat hij een zaak had in Rusland en ze geld van hem wilden (CGVS 1, p. 4 – CGVS 2, p. 7-8).

Er dient echter opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de coalitie van de oppositie onder leiding van Bidzina Ivanishvili op 1 oktober 2012 de parlementsverkiezingen gewonnen heeft en hiermee een einde kwam aan de hegemonie van de National Movement, de partij van president Mikheil Saakashvili. Behalve de National Movement en de coalitie Georgian Dream haalde bij deze verkiezingen geen enkele andere partij de verkiezingsdrempel van 5 procent om in het parlement te kunnen zetelen.

Sinds 2 oktober 2012, de dag waarop Saakashvili zijn nederlaag toegaf, is een bladzijde omgeslagen in de politieke geschiedenis van Georgië en heeft zich een nieuw politiek landschap afgetekend.

De oppositie van gisteren is vandaag de meerderheid geworden en Bidzina Ivanishvili is door president Saakashvili ondertussen officieel benoemd tot eerste minister. Enkel naasten van of personen die lid zijn van de coalitie van Bidzina Ivanishvili maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, die benoemd werd tot minister van justitie, heeft gedurende 10 jaar gewerkt bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. De voormalige ombudsman van Georgië, Sozar Subari, die reeds jarenlang de wantoestanden in het gevangeniswezen aanklaagde, heeft de ministerportefeuille voor de organisatie van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben reeds aangekondigd radicale hervormingen te zullen doorvoeren.

Gelet op deze informatie dient geconcludeerd te worden dat de politieke en professionele achtergrond van uw (ex-)schoonvader bij terugkeer naar uw land van herkomst actueel geen aanleiding geven tot problemen met de autoriteiten.

U argumenteerde wel dat de onderzoeker die verantwoordelijk was voor uw problemen nog steeds dezelfde positie bekleedt (CGVS 2, p. 8).

Gezien de reeds aangehaalde veranderingen in het politieke landschap in Georgië is dit argument echter niet afdoende. Zelfs indien deze onderzoeker zijn machtspositie alsnog zou misbruiken, dient erop gewezen te worden dat dit niet betekent dat u in Georgië geen enkele bescherming van de autoriteiten zou kunnen inroepen. Het feit dat een persoon nog steeds dezelfde functie bekleedt, neemt immers niet weg dat er zich reeds significante wijzigingen hebben voorgedaan in het politieke bestel.

In ditzelfde kader kan tot slot nog vermeld worden dat de door u aangehaalde onderzoeker tot op vandaag nog geen enkele stap ondernomen heeft (CGVS 1, p. 17 – CGVS 2, p. 4, 8 en 9), hoewel hij

over een schriftelijke bekentenis beschikt waarin u toegeeft dat zowel uw schoonvader als uw partner een Russisch spion is en u hen geholpen hebt. Uw partner ondertekende een soortgelijke bekentenis (CGVS 1, p. 5 en 13).

Dit is opmerkelijk, te meer omdat u aangaf dat u bij terugkeer een strafzaak kan riskeren.

Hierop gewezen, argumenteerde u dat uw belagers enkel nog geld willen en er tot op vandaag nog geen stappen ondernomen werden omdat deze bekentenissen volgens u niet sterk genoeg zijn.

U voegde er nog aan toe dat als u zou terugkeren ze u zouden kunnen vermoorden en de schuld in de schoenen van uw man schuiven, wat meteen ernstig genoeg is om uw man op te sporen via Interpol (CGVS 2, p. 9).

Dit zijn echter loutere veronderstellingen, die u op geen enkele wijze hard maakte en die geenszins opwegen tegen de hierboven aangehaalde objectieve vaststellingen aangaande het huidige politieke landschap in Georgië.

Daarnaast moet nog gewezen worden op twee inconsistenties in uw verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal in eerste instantie dat u samen met uw (ex-)partner en dochter van thuis werd meegenomen naar het kerkhof van Rustavi omwille van de problemen van uw (ex-)schoonvader op 15 oktober 2010 (CGVS 1, p. 5).

Later tijdens datzelfde interview zei u dan plots dat dit gebeurde op 15 november 2010 (CGVS 1, p. 13).

Hiermee geconfronteerd, stelde u slechts dat het op 15 november 2010 was (CGVS 1, p. 16).

Het louter herhalen van een van beide tegenstrijdige versies heft de tegenstrijdigheid echter niet op.

Ook over de ondervraging van uw (ex)schoonvader in 2010 waren uw verklaringen niet consistent.

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal zei u namelijk dat uw (ex-)schoonvader werd meegenomen naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken voor ondervraging op 31 december 2010, waarna smeergeld van hem werd geëist (CGVS 2, p. 7), terwijl u die ondervraging eerder eind oktober 2010 situeerde (CGVS 1, p. 12).

Pas wanneer u gevraagd werd waarom jullie belagers eerst geld van uw man eisten in ruil voor u en jullie dochter, wat ze deden toen jullie op 15 november 2010 werden meegenomen (CGVS 2, p. 7), terwijl ze eigenlijk uit waren op het geld van uw vader, antwoordde u dat de ondervraging van uw (ex-)schoonvader niet op 31 december, maar in oktober van dat jaar plaatsvond.

Gevraagd waarom u eerder dan 31 december had gezegd, stelde u dat u misschien een fout had gemaakt en u op 28 november 2010 al in België was en op de 29ste een asielaanvraag indiende (CGVS 2, p. 8), wat slechts een post-factum verklaring is.

De tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Tot slot kan nog toegevoegd worden dat u aangaande uw reisroute verklaarde dat u vanuit Oekraïne illegaal naar Polen bent gereisd, verborgen in een vrachtwagen (CGVS 1, p. 10 en Verklaring DVZ, nr. 35). Onderweg werden er geen reisdocumenten gebruikt (CGVS 1, p. 9) en kende u geen problemen (CGVS 1, p. 10 en 11).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten.

Aan de Poolse grens worden vrachtwagens die de EU binnenkomen twee maal gecontroleerd. Hierbij wordt voor geladen vrachtwagens gebruik gemaakt van gespecialiseerde apparatuur zoals CO2-detectieapparatuur, microsearch en x-rayscans. Door middel van microsearch kan de hartslag van eventuele verstekelingen worden opgespoord. Als gevolg van deze controles zou de aanwezigheid van verstekelingen niet onopgemerkt blijven. Bij lege vrachtwagens wordt nagegaan of de binnen- en buitenafmetingen overeen komen.

Gelet op het feit dat u verklaarde dat u verstopt zat in een ruimte tussen het voorste en achterste gedeelte van de vrachtwagen (CGVS 1, p. 10), zou u ook in het geval de vrachtwagen leeg was, opgemerkt zijn.

Er kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder enig probleem via Polen de EU zijn binnengekomen, verborgen in een vrachtwagen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het samen met dat van uw partner door uw autoriteiten in beslag genomen was om te verhinderen dat u het land zou ontvluchten (CGVS 1, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat uw verklaringen aangaande uw reisroute niet eensluidend waren.

Zo stelde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in België aankwam op 6 december 2010 (Verklaring DVZ, nr. 35).

Tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal daarentegen vertelde u dat u het Belgische grondgebied reeds betrad op 28 of 29 november 2010 (CGVS 1, p. 10).

Toen u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar een verklaring voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid, zei u dan weer plots dat u in België was aangekomen op 28 november 2010 en op 29 november 2010 asiel aanvraag.

Toen u gevraagd werd om bevestiging aangaande deze data, paste u uw verklaringen vervolgens aan en zei dat u niet op 29 november maar op 9 december 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten (CGVS 2, p. 8).

Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij gelijkluidende verklaringen aflegt, ook aangaande zijn reisroute.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw eigen geboorteakte en die van uw dochter, een kopie van de eerste pagina van uw Georgisch paspoort, uw vervallen Georgische identiteitskaart, twee diploma's, een attest van uw werkgever en uw studentenkaart) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw eigen geboorteakte en die van uw dochter alsook uw vervallen Georgische identiteitskaart en de kopie van de eerste pagina van uw Georgisch paspoort bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uw diploma's en studentenkaart bevatten daarnaast ook informatie aangaande uw opleiding.

Uit het attest van uw werkgever ten slotte blijkt enkel dat u van 8 september 2008 tot 14 november 2010 tewerkgesteld was bij het bedrijf MATEKS Georgia Ltd, wat evenmin betwijfeld wordt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 november 2012 een schending aan van artikel 48/3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Hert besluit van de commissaris-generaal dat verzoekster geen interesse zou hebben in het lot van haar (ex-)schoonfamilie, doet zij af als (zie het verzoekschrift, p. 5) "*kort door de bocht*". Zij legt uit dat zij haar (ex-)schoonfamilie eerst niet meer kon bereiken en dat zij na verloop van tijd, geen pogingen meer ondernomen heeft "*aangezien zij er toch van overtuigd was dat de pogingen zonder positief resultaat zouden blijven*".

Zij verklaart dat zij geen enkel idee heeft over de verblijfplaats van haar (ex-)schoonvader, dat haar relatie met haar echtgenoot spaak is gelopen omwille van het feit dat zij hier bij een man verblijft, dat haar (ex-)schoonmoeder een zwakke gezondheid heeft en dat zij ook haar contactgegevens niet heeft.

Dat verzoekster de brand in de woning van haar moeder en haar dochter in verband brengt met haar eerdere problemen, is volgens haar niet verbazingwekkend, aangezien zij getraumatiseerd is door het haar overkomen is zodat zij vanuit haar vrees, veronderstellingen begint te maken.

Volgens haar kunnen deze veronderstellingen (zie p. 6) "*niet zonder meer afgewezen worden omdat het slechts om eigen veronderstellingen gaat*", gezien ze de subjectieve vrees in haar hoofd aantonen.

Op de verwijzing van de commissaris-generaal naar de huidige politieke situatie in Georgië, antwoordt verzoekster dat deze situatie (zie p. 6) "*uiterst recent is*" en voert aan dat dergelijke recente wijzigingen op het hoogste politieke niveau, nog niet tot een mentaliteitswijziging hebben geleid in de lagere regionen van het overheidsapparaat, noch dat er reeds hervormingen hebben plaatsgevonden. De aangehaalde wijzigingen op het hoogste politieke niveau, zijn volgens verzoekster aldus irrelevant.

Aangaande de weerhouden tegenstrijdigheden in haar verklaringen, wijst verzoekster er op dat zij tijdens de twee verhoren op het Commissariaat-generaal veel stress had.

Verder stelt zij zich de vraag (zie p. 7) "*of de fout niet werd gemaakt door de vertaler*", aangezien zij zelf niet wist dat zij fouten had gemaakt totdat zij ermee geconfronteerd werd; volgens haar kan een verkeerde vertaling niet worden uitgesloten.

Zij benadrukt verder dat haar gehele asielrelaas geloofwaardig is en dat het slechts twee kleine vergissingen betreffen.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen omtrent haar reisroute. Zij stelt dat de onfeilbaarheid van de controles aan de buitengrenzen een utopie is en wijst op de mensensmokkel, de vluchtelingenstromen, het feit dat smokkelaars netwerken hebben en dat grensbeambten omgekocht kunnen worden.

Verder is zij van mening dat de verklaringen omtrent de reisroute de grond van haar asielrelaas niet raken, waardoor het vermeende onaannemelijke karakter ervan, haar geloofwaardigheid niet kan schaden.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoekster op een onaanvaardbare wijze weinig interesse toonde in het lot van haar (ex-)schoonfamilie, terwijl haar

(ex-)partner en diens vader de oorzaak van haar problemen waren:

"Uw laatste contact met uw (ex-)partner dateert van februari 2011, toen uw (ex-)partner u vanuit Georgië opbelde (CGVS 1, p. 6). Nadien had u geen contact meer met hem en heeft u zelf ook geen moeite meer gedaan om hem te contacteren of informatie in te winnen over zijn situatie (CGVS 2, p. 4 en 10). U voerde wel aan dat u niet weet waar uw (ex-)partner is en u niet weet hoe u hem zou kunnen contacteren (CGVS 2, p. 4 en 10). Dit neemt echter niet weg dat u zelfs niet geprobeerd heeft om onrechtstreeks informatie over hem en zijn situatie in te winnen (CGVS 2, p. 10) en u zich louter beperkt tot vermoedens. Zo vermoedt u dat hij niet meer in Georgië is omdat hij anders contact zou opgenomen hebben met uw vader aangezien hij een goede band had met uw vader (CGVS 2, p. 4 en 10). U liet ook na bij uw (ex-)schoonmoeder te informeren omdat u er vanuit gaat dat uw (ex-)partner geen contact met haar heeft opgenomen omdat hij ook met uw vader geen contact opnam (CGVS 2, p. 10). U wierp in dit verband wel op dat u niet weet hoe u uw (ex-)schoonmoeder moet contacteren en uw moeder geen contact heeft met haar (CGVS 2, p. 4). Dit neemt echter niet weg dat u wel weet waar uw (ex-)schoonmoeder woont (CGVS 2, p. 4) en u bijvoorbeeld via iemand anders in Georgië had kunnen proberen naar de situatie van uw (ex-)partner en (ex-)schoonvader te informeren. Bijgevolg had u ook geen idee of uw (ex-)schoonmoeder na uw vertrek nog problemen zou hebben gekend omwille van haar man en zoon (CGVS 2, p. 10)."

In haar verzoekschrift verklaart verzoekster dat zij haar (ex-)schoonfamilie eerst niet meer kon bereiken en dat zij na verloop van tijd daartoe geen pogingen meer heeft ondernomen *"aangezien zij er toch van overtuigd was dat de pogingen zonder positief resultaat zouden blijven"*.

Zij verklaart dat zij geen enkel idee heeft over de verblijfplaats van haar (ex-)schoonvader, dat haar relatie met haar echtgenoot spaak is gelopen omwille van het feit dat zij hier bij een man verblijft, dat haar (ex-)schoonmoeder een zwakke gezondheid heeft en dat zij ook haar contactgegevens niet heeft.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan dus redelijkerwijs worden verwacht dat zij geregeld pogingen ondernam om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het vergoelijken van haar nalatige handelingen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft..

Verzoeksters nalatige gedrag wijst op een gebrek aan interesse en keert zich inderdaad tegen het bestaan van een vrees voor vervolging.

Ook was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster geen enkel element kon aanreiken waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Georgië, nog te vrezen heeft:

"Zo maakte u wel melding van het feit dat eind 2011, u weet niet precies wanneer (CGVS 1, p. 16), een van beide appartementen van de familieleden waar uw moeder en dochter verblijven, afbrandde (CGVS 1, p. 15). U beschikt echter over geen enkele aanwijzing dat deze brand verband houdt met de door u aangehaalde problemen. U wierp wel op dat u zeker wist dat de autoriteiten dit appartement met opzet in brand staken (CGVS 1, p. 15). U kon evenwel niet aannemelijk maken hoe zij achterhaald zouden hebben dat uw moeder en dochter daar verblijven. U argumenteerde wel dat ze de politie zijn en zij dat kunnen uitzoeken (CGVS 1, p. 16). Dit is echter een ongefundeerde bewering, die bovendien weinig kan overtuigen gelet op het feit dat uw vader en zus nog steeds op uw registratieadres wonen (CGVS 1, p. 17 en Verklaring DVZ nr. 13), maar tot op vandaag geen problemen gekend zouden hebben (CGVS 1, p. 15 – CGVS 2, p. 5 en 8). In ditzelfde verband dient er tevens op gewezen te worden dat de problemen van uw schoonvader aan de basis van de problemen van u en uw man liggen. De problemen die uw schoonvader kende met de autoriteiten waren ingegeven door twee redenen, enerzijds zijn lidmaatschap van de partij van Aslan Abashidze (CGVS 1, p. 4 – CGVS 2, p. 5), anderzijds het feit dat hij een zaak had in Rusland en ze geld van hem wilden (CGVS 1, p. 4 – CGVS 2, p. 7-8). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de coalitie van de oppositie onder leiding van Bidzina Ivanishvili op 1 oktober 2012 de parlementsverkiezingen gewonnen heeft en hiermee een einde kwam aan de hegemonie van de National Movement, de partij van president Mikheil Saakashvili. Behalve de National Movement en de coalitie Georgian Dream haalde bij deze verkiezingen geen enkele andere partij de verkiezingsdrempel van 5 procent om in het parlement te kunnen zetelen. Sinds 2 oktober 2012, de dag waarop Saakashvili zijn nederlaag toegaf, is een bladzijde omgeslagen in de politieke geschiedenis van Georgië en heeft zich een nieuw politiek

landschap afgetekend. De oppositie van gisteren is vandaag de meerderheid geworden en Bidzina Ivanishvili is door president Saakashvili ondertussen officieel benoemd tot eerste minister. Enkel naasten van of personen die lid zijn van de coalitie van Bidzina Ivanishvili maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, die benoemd werd tot minister van justitie, heeft gedurende 10 jaar gewerkt bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. De voormalige ombudsman van Georgië, Sozar Subari, die reeds jarenlang de wantoestanden in het gevangeniswezen aanklaagde, heeft de ministerportefeuille voor de organisatie van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben reeds aangekondigd radicale hervormingen te zullen doorvoeren. Gelet op deze informatie dient geconcludeerd te worden dat de politieke en professionele achtergrond van uw (ex-)schoonvader bij terugkeer naar uw land van herkomst actueel geen aanleiding geven tot problemen met de autoriteiten. U argumenteerde wel dat de onderzoeker die verantwoordelijk was voor uw problemen nog steeds dezelfde positie bekleedt (CGVS 2, p. 8). Gezien de reeds aangehaalde veranderingen in het politieke landschap in Georgië is dit argument echter niet afdoende. Zelfs indien deze onderzoeker zijn machtspositie alsnog zou misbruiken, dient erop gewezen te worden dat dit niet betekent dat u in Georgië geen enkele bescherming van de autoriteiten zou kunnen inroepen. Het feit dat een persoon nog steeds dezelfde functie bekleedt, neemt immers niet weg dat er zich reeds significante wijzigingen hebben voorgedaan in het politieke bestel. In ditzelfde kader kan tot slot nog vermeld worden dat de door u aangehaalde onderzoeker tot op vandaag nog geen enkele stap ondernomen heeft (CGVS 1, p. 17 – CGVS 2, p. 4, 8 en 9), hoewel hij over een schriftelijke bekentenis beschikt waarin u toegeeft dat zowel uw schoonvader als uw partner een Russisch spion is en u hen geholpen hebt. Uw partner ondertekende een soortgelijke bekentenis (CGVS 1, p. 5 en 13). Dit is opmerkelijk, te meer omdat u aangaf dat u bij terugkeer een strafzaak kan riskeren. Hierop gewezen, argumenteerde u dat uw belagers enkel nog geld willen en er tot op vandaag nog geen stappen ondernomen werden omdat deze bekentenissen volgens u niet sterk genoeg zijn. U voegde er nog aan toe dat als u zou terugkeren ze u zouden kunnen vermoorden en de schuld in de schoenen van uw man schuiven, wat meteen ernstig genoeg is om uw man op te sporen via Interpol (CGVS 2, p. 9). Dit zijn echter loutere veronderstellingen, die u op geen enkele wijze hard maakte en die geenszins opwegen tegen de hierboven aangehaalde objectieve vaststellingen aangaande het huidige politieke landschap in Georgië.”

In haar verzoekschrift stelt verzoekster het niet verbazend te vinden dat zij de brand in de woning van haar moeder en haar dochter in verband brengt met haar eerdere problemen, aangezien zij getraumatiseerd is door hetgeen haar overkomen is zodat zij vanuit haar vrees eigen veronderstellingen begint te maken. Volgens haar kunnen deze eigen veronderstellingen “niet zonder meer afgewezen worden omdat het slechts om eigen veronderstellingen gaat”, gezien ze de subjectieve vrees in haar hoofde aantonen.

In de definitie uit artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), waarnaar in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt verwezen, is het element “gegronde vrees voor vervolging” van wezenlijk belang.

Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong.

De vrees moet dus niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354).

Er is slechts sprake van objectivering van de vrees onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees, bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad moet zijn oordeel steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 74-75).

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Verzoekster slaagt er immers niet in om met haar loutere veronderstellingen aan te tonen dat haar vrees actueel is en dat haar asielaanvraag gerechtvaardigd is.

Bovendien stelde de commissaris-generaal, op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, vast dat de politieke en professionele achtergrond van de (ex-)schoonvader van verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst actueel geen aanleiding geeft tot problemen met de autoriteiten en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke problemen zou kunnen kennen. Waar verzoekster laat gelden dat de wijzigingen in de politieke situatie van Georgië *“uiterst recent zijn”* en niet tot gevolg hebben dat er reeds een mentaliteitswijziging is opgetreden in de lagere regionen van het overheidsapparaat, noch dat er reeds hervormingen hebben plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat verzoekster met deze ongestaafde beweringen geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft –en die werd toegevoegd aan het administratief dossier– foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die vaststelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Georgië, nog iets te vrezen heeft.

Ten derde merkte de commissaris-generaal twee inconsistenties op in verzoeksters verklaringen:

“Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal in eerste instantie dat u samen met uw (ex-)partner en dochter van thuis werd meegenomen naar het kerkhof van Rustavi omwille van de problemen van uw (ex-)schoonvader op 15 oktober 2010 (CGVS 1, p. 5). Later tijdens datzelfde interview zei u dan plots dat dit gebeurde op 15 november 2010 (CGVS 1, p. 13). Hiermee geconfronteerd, stelde u slechts dat het op 15 november 2010 was (CGVS 1, p. 16). Het louter herhalen van een van beide tegenstrijdige versies heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Ook over de ondervraging van uw (ex-)schoonvader in 2010 waren uw verklaringen niet consistent. Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal zei u namelijk dat uw (ex-)schoonvader werd meegenomen naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken voor ondervraging op 31 december 2010, waarna smeergeld van hem werd geëist (CGVS 2, p. 7), terwijl u die ondervraging eerder eind oktober 2010 situeerde (CGVS 1, p. 12). Pas wanneer u gevraagd werd waarom jullie belagers eerst geld van uw man eisten in ruil voor u en jullie dochter, wat ze deden toen jullie op 15 november 2010 werden meegenomen (CGVS 2, p. 7), terwijl ze eigenlijk uit waren op het geld van uw vader, antwoordde u dat de ondervraging van uw (ex-)schoonvader niet op 31 december, maar in oktober van dat jaar plaatsvond. Gevraagd waarom u eerder dan 31 december had gezegd, stelde u dat u misschien een fout had gemaakt en u op 28 november 2010 al in België was en op de 29ste een asielaanvraag indiende (CGVS 2, p. 8), wat slechts een post-factum verklaring is.”

In haar verzoekschrift wijst verzoekster er op dat zij tijdens de twee verhoren op het Commissariaat-generaal veel stress had en zij stelt zich ook de vraag *“of de fout niet werd gemaakt door de vertaler”*, aangezien zij zelf niet wist dat ze fouten had gemaakt totdat ze ermee geconfronteerd werd; volgens haar kan een verkeerde vertaling niet worden uitgesloten.

Vooreerst wijst de Raad er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verder benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Wat betreft de vraag van verzoekster *“of de fout niet werd gemaakt door de vertaler”*, aangezien zijzelf, naar zij stelt, niet wist dat zij fouten had gemaakt totdat zij ermee geconfronteerd werd, wijst de Raad er op dat –tot bewijs van het tegendeel– het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Het volstaat niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat een verkeerde vertaling niet kan worden uitgesloten.

Verzoekster toont aldus niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat ze verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

De in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoeksters relaas niet voor waar worden aangenomen.

Ten slotte hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan de reisroute van verzoekster:

“Tot slot kan nog toegevoegd worden dat u aangaande uw reisroute verklaarde dat u vanuit Oekraïne illegaal naar Polen bent gereisd, verborgen in een vrachtwagen (CGVS 1, p. 10 en Verklaring DVZ, nr. 35). Onderweg werden er geen reisdocumenten gebruikt (CGVS 1, p. 9) en kende u geen problemen (CGVS 1, p. 10 en 11). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Aan de Poolse grens worden vrachtwagens die de EU binnenkomen twee maal gecontroleerd. Hierbij wordt voor geladen vrachtwagens gebruik gemaakt van gespecialiseerde apparatuur zoals CO2-detectieapparatuur, microsearch en x-rayscans. Door middel van microsearch kan de hartslag van eventuele verstekelingen worden opgespoord. Als gevolg van deze controles zou de aanwezigheid van verstekelingen niet onopgemerkt blijven. Bij lege vrachtwagens wordt nagegaan of de binnen- en buitenafmetingen overeen komen. Gelet op het feit dat u verklaarde dat u verstopt zat in een ruimte tussen het voorste en achterste gedeelte van de vrachtwagen (CGVS 1, p. 10), zou u ook in het geval de vrachtwagen leeg was, opgemerkt zijn. Er kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder enig probleem via Polen de EU zijn binnengekomen, verborgen in een vrachtwagen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het samen met dat van uw partner door uw autoriteiten in beslag genomen was om te verhinderen dat u het land zou ontvluchten (CGVS 1, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat uw verklaringen aangaande uw reisroute niet eensluidend waren. Zo stelde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in België aankwam op 6 december 2010 (Verklaring DVZ, nr. 35). Tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal daarentegen vertelde u dat u het Belgische grondgebied reeds betrad op 28 of 29 november 2010 (CGVS 1, p. 10). Toen u tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar een verklaring voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid, zei u dan weer plots dat u in België was aangekomen op 28 november 2010 en op 29 november 2010 asiel aanvraag. Toen u gevraagd werd om bevestiging aangaande deze data, paste u uw verklaringen vervolgens aan en zei dat u niet op 29 november maar op 9 december 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten (CGVS 2, p. 8). Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij gelijklopende verklaringen aflegt, ook aangaande zijn reisroute. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

In haar verzoekschrift stelt verzoekster te volharden in haar verklaringen omtrent haar reisroute. Zij voert aan dat geloof in de onfeilbaarheid van de controles aan de buitengrenzen een utopie is en wijst op de mensensmokkel, de vluchtelingenstromen, het feit dat smokkelaars netwerken hebben en dat grensbeambten omgekocht kunnen worden.

Op de mening van verzoekster dat haar verklaringen omtrent de reisroute, de grond van haar asielrelaas niet raken, zodat het vermeende onaannemelijke karakter ervan haar geloofwaardigheid niet kan schaden, antwoordt de Raad dat de geloofwaardigheid van de reisweg wél degelijk in aanmerking kan worden genomen als element bij de beoordeling van de waarachtigheid van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers waarheidsgetrouwe verklaringen en waar mogelijk documenten, verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

Verder doen verzoeksters loutere beweringen over de utopie van een onfeilbare controle aan de buitengrenzen, geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier; inderdaad milderen verzoeksters loutere beweringen de strengheid van de grenscontroles niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor verhoren, dat ze tijdens deze verhoren op 19 juni en 11 oktober 2012, afgenomen met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE